

[A. C. Normann.]

indsats for mægling og forsoning i spørgsmål, hvor en sådan er naturlig for små lande, des bedre. Jeg udtrykker derfor også det radikale venstres tilfredshed med, at de skandinaviske regeringer gentagne gange har givet udtryk for et fælles syn på nedrustningsbestræbelserne, og vi håber, at denne enighed kan opretholdes på så mange områder som muligt.

Jeg ser det som et lykkeligt tegn, at eksperterne nu er blevet enige om de tekniske forudsætninger for kontrol med et forbud mod forsøg med kernevåben, og at man nu er enig om at gå ind i drøftelser af kontrolforanstaltninger imod overraskelsesangreb. Den henvendelse, nobelpristageren professor Pauling med støtte af ikke mindre end henimod 11 000 videnskabsmænd rettede til verdensopinionen om en standsning af forsøgssprængningerne, var en skæbnsvanger advarsel, og det skulle synes en naturlig opgave for FN at bringe atomforsøgenes frygtelige trussel til ophør. Det burde vel være muligt på den baggrund, at hver af de to magtblokke allerede i dag har et lager af kernevåben stort nok til at ødelægge den anden part, hvorfor det måske heller ikke længere er så afgørende som tidligere, hvilken part der er lidt stærkere end den anden. De er hver for sig stærke nok til at ødelægge hinanden.

Det er naturligvis helt i overensstemmelse med det radikale venstres indstilling, at åbningstalen lægger hovedvægten på FN og på dennes mission i det internationale samarbejdes tjeneste, og at viljen til at styrke FN understreges i regeringserklæringen, og jeg benytter lejligheden til at udtrykke vor gruppes tilfredshed med den danske FN-repræsentations stilling i debatterne og afstemningerne om Fastlandskinas forhold til FN. Det synes jo mere og mere åbenbart, at jo før døren til FN åbnes for det egentlige Kina, jo før vil nogle af de farligste faremomenter for os alle være afskaffet.

Jeg vil gerne gøre en enkelt bemærkning med et lidt fjernere sigte end det, vi normalt plejer at anlægge i vore udenrigsdebatter, fordi jeg som medlem af Een Verden bevægelsens talstærke og alle demokratiske partier omfattende gruppe føler trang til at henlede den høje regerings opmærksomhed

på, at tiden måske snart er inde til en officiel dansk honnør til kravet om en ændring af FN's vedtægter i retning af at gøre De Forenede Nationer til en virkelig overstatlig myndighed. Jeg ved, at den engelske udenrigsminister i så henseende har afgivet en yderst positiv regeringsudtalelse, og det skulle vel synes en naturlig opgave for de nordiske lande at bidrage til denne tanks vækst. Jeg ved vel, at det som sagt er et fjernt mål, og at visse magters interesser hindrer kravet om en virkelig international retsorden i at opfyldes i en nærmere fremtid, men forudsætningen for, at kravet en dag kan opfyldes, er jo, at landene rejser deres røster derfor.

Jeg benytter i øvrigt lejligheden til på den radikale gruppes vegne at byde den nye, omend i dag fraværende, udenrigsminister velkommen i hans høje embede i tillid til, at den gode forståelse, der, siden regeringen dannedes, har været mellem den højtærede udenrigsministers forgænger og vort parti i udenrigspolitikken, vil kunne bevares. Der stilles fra mange sider i befolkningen og erhvervslivet forhåbninger til den højtærede minister og ikke mindst til hans evne til at føre de markedsforhandlinger, han allerede længe har ført på landets vegne, frem til den for Danmark lykkeligste afslutning.

Jeg vil også fremhæve et ønske, som det radikale venstre tidligere har givet udtryk for, nemlig dette, at regeringen positivt overvejer tanken om det snævrere mulige samarbejde mellem Europarådet og OEEC og eventuelt på længere sigt en hel eller delvis sammenslutning. Det er en forenkling, som jeg forstår at flere af de danske partiers repræsentanter i Europarådets forsamling er gået ind for.

Dernæst vil jeg gøre et par bemærkninger til den standende militærdebat. Med hensyn til vor nuværende militærordning er det vel snart erkendt af alle, at rammerne er blevet lagt i en tid, da problemerne var helt andre, end de er i dag, både strategisk og økonomisk. Nu bør det jo ikke skille os, at vi ikke er kommet til denne erkendelse samtidig, og at det faktisk har været noget af et hårdt job for det radikale venstre at få andre partier til overhovedet at drage konsekvenser af den tekniske og politiske udvikling uden for os. Ikke mindst håber